

ДОБРИ НЕМИРОВ ПРИЯТЕЛ

chitanka.info

Да си намериш един истински приятел, това не е лесна работа. Много трябва да търсиш, в много души трябва да надзърнеш и чак тогава да го намериш. Един тежък случай ме доведе до добрия приятел и сега ще ви разкажа как.

В игрите има нещо, на което човек не може да се насити, особено ако играта е около някоя новострояща се постройка. Скели се пресрещат оттук-оттам, прозорци и врати зеят от всички страни, тухли се червенеят, греди се кръстосват около стените, а вътре цял лабиринт. Влезеш в една стая, влезеш в друга, в трета... Студенина лъха от всички страни, а всеки ъгъл те мами и те вика, сякаш иска да разкаже нещо тайнствено. Тухли, греди, трески, вар, желязо, камъни — всичко това те зове, за да го гледаш и сам в главата си да си строиш свой дом, пълен с тайни и чудни неща. Ние замръкваме, майките ни подвикват от разни страни, канят ни да се прибираме, но кой ще ги чуе? Сега в полумрака е тъй интересно! Някой от другарите изведнъж ще се покаже, ще извика пред лицето ти и пак ще се скрие. А полумракът става все по-чуден и почуден. Искане ни се да си говорим за разни духове, за тайнствени случки, за героични приключения...

Ала виковете на майките стават още по-настойчиви и ние оставяме постройката, но на другия ден привечер, след като зидарите си отидат, пак се втурваме там. Най-красивият идеал на малкия е да бъде голям, затова всичко, което вършат големите, му се вижда примамливо, интересно. Например, оная мъчна работа, която зидарят извършва, като върти подемото колело, за да издърпа кофа с мазилка, беше най-любимата ни забава. Ние спущахме кофата, пълнихме я с камъни и тухли и въртахме, за да проверим силите си.

Но това управление — да се покажем един от друг по-силни — извърши нещо неочаквано. Аз се забравих дотам, та подхвърлих, че мога да дигна дори и някого от другарите си. Като казах това, не помислих, че някой може да пожелае.

— Аз искам! — каза Лечко.

Той застана пред мене и в лицето му се четеше радост и решителност. Лечко беше нов жител на нашата улица. Той беше дребно, слабо момче, замислено и мирно. Виждаше се, че не желае да изпъква много, защото правеше всичко, за да не го забелязват. Тоя път желанието му да влезе в кофата ме учуди. Той ме гледаше весело и с очакване.

Беше вече доста затъмняло. Повечето от другарите си бяха отишли. Аз бях доволен от това. По-добре! Ако не успея да изкача Лечко, хората, които ще ми се присмеят, ще бъдат малко.

— Добре — казах аз твърдо. — Влез в кофата!

Лечко, увлечен от желанието да се подеме високо над земята, само това чакаше. Той чевръсто влезе в кофата и удобно се намести в нея.

Качих се на третия етаж и плюх на ръцете си. Беше вече мръкнало. Време беше да се турне край на игрите, но за край никой от останалите другари не мислеше. Имаше да се направи най-големия фокус.

Аз започнах да въртя колелото и кофата заедно с Лечка бързо започна да тежи. Всеки миг тая тежина се увеличаваше. С всичка сила се мъчех да движа колелото, жилите ми се опъваха, лицето ми червенееше, но колелото ставаше все по-упорито.

Наближаваше третият етаж.

Изведнъж смелостта ме напусна и аз се уплаших. Но не посмях да поискам помощ от другарите си, а напънах последните останки от сили.

Другарите ми започнаха да се смеят, да ме одумват, но това не ми помогна. Аз направих още едно усилие и отслабналите ми ръце се отпуснаха като отсечени. В тоя миг колелото се завъртя силно от тежестта и Лечко полетя надолу. Като видях това, аз се впуснах по задното скеле и изчезнах в мрачната улица. „Лечко се е пребил, Лечко е мъртъв!“ — си шепнех аз ужасен и бягах из улицата.

Скитах цял час край Дунава и когато грохнах от умора, тръгнах за към дома.

Никой в къщи не ми каза нищо. Не знаят що се е случило. Види се, хората се занимават с пребитото дете и не им е останало време да търсят пакостника. Нищо! Ще си легна и ще заспя... Аз не исках да го убия... Крив ли съм, че ръцете ми отмаляха?...

Легнах си и се завих презглава. От умора ли, или от изтръпване, аз още не бях измерил колко е страшно това, което стана. Когато започнах да се загъвам в завивката, някой изпищя до самото ми ухо. Вцепених се на мястото си. Почаках да видя дали ще се повтори писъкът, но вместо това усетих, че въздухът стана плътен и неудобен за дишане. Започнах да пъшкам и да крия главата си в загънатия лакът

на ръката. Искаше ми се не само главата си да скрия, а и цял да изчезна в лакътя си. И изведнъж от снагата ми бликна обилна пот. Аз плувах в хладна влага. Завивката, леглото, възглавниците — всичко се измокри.

— Ах, Лечко! — се изтръгна от гърдите ми. Мъчителна жал ме обхвана... — Лечко е мъртъв, мъртъв, мъртъв! — шепнеха устните ми. — Лечко сега е бледен, бездушен, със затворени очи и студено... съвсем студено тяло.

Сега вече не ме беше страх от нищо. Убих Лечко и утре ще ме вкарат в затвора... Но това не беше страшно. Аз исках Лечко да бъде жив. Може би всеки убиец, когато съвестта го измъчи добре, пожелава жертвата му да е жива, но тъй както желях сега аз... едва ли се е случвало.

Мъка, страшна мъка ме души. Убих Лечко, без да се попитам иска ли му се да живее... Да, защото ако се бях попитал, щях да добия сили и да го издигна с кофата горе. А не се попитах... Аз не знаех, че всеки обича живота си и бяга от смъртта. Сега Лечко е умрял... И аз не исках да живея.

Аз извиках, скочих от леглото си и се огледах.

Мракът беше пълен с тягост и ужас... Пак се скрих в леглото и наново се завих презглава.

Лечко! Лечко! Колко хубав и мирен беше той! Цял месец, как го познавах, но не забелязах каква хубава и чиста душа имаше. Той се усмихваше тихо, нежно... Очите му гледаха спокойно и приятелски топло... Чудно как не съм го ценял, как не съм го обичал! Той беше най-добрият, най-милият, най-нежният приятел. Никой от другарите ми не можеше да се сравни с него...

Как утре ще погледна майка му. Няма ли тя да полудее от скръб?

Нова вълна от страх ме обля. Поиска ми се да извикам майка си и да се скрия в skutите и... Но тя какво ще каже? Няма ли да извика: „Махни се!“ И като че ли чувам думите ѝ: „Махни се, не съм ти майка!“

Не може да се спи. Лечко, хубавият, скъпият, добрият Лечко, не бива да е мъртъв... Едно момче заслужава да го обичам и това е само Лечко... Бива ли да не е жив?

Когато прозорците побледнях, станах от леглото си и зачаках деня. Решението да разкажа всичко на мама ме поуспокои.

Ето, най-после слънцето освети върха на срещната голяма сграда. Като видях светлите багри по стената, сълзите наново започнаха да ме душат. Ако беше жив, сега двама с него щяхме вече да бъдем на улицата и да се къпем в топлите лъчи на слънцето...

Приготвих се да отида в съседната стая и да разкажа всичко на мама, но едва тръгнах, пътните врата се отвориха и в двора влезе Лечко.

Сънувах ли? Здрав и бодър, той изприпка по пътеката и застана пред вратата. Изхвъркнах като луд и се втурнах върху своя скъп неочакван гост.

— Ти жив ли си бе! — извиках аз, като отворих прегръдки и тъй го притиснах до гърдите си, сякаш след големи блянове някой ми го беше подарил.

— Нищо ми не е? Цяла нощ се осъждах, загдето още снощи не дойдох, да ти се покажа здрав и читав.

— Как тъй! Нима може да се падне от третия етаж и да се оживее?

— Може, разбира се. Паднах върху пясъка и тъй леко, че дори не се и натъртих.

Аз още веднъж го прегърнах. От очите ми бликнаха радостни сълзи.

О, колко хубаво било да не си направил нищо лошо, да си чист и спокоен, весел и радостен!...

От тази минута се почна моето приятелство с Лечко. То не беше приятелство, а повече от братство.

Аз и Лечко заживяхме един за друг.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.